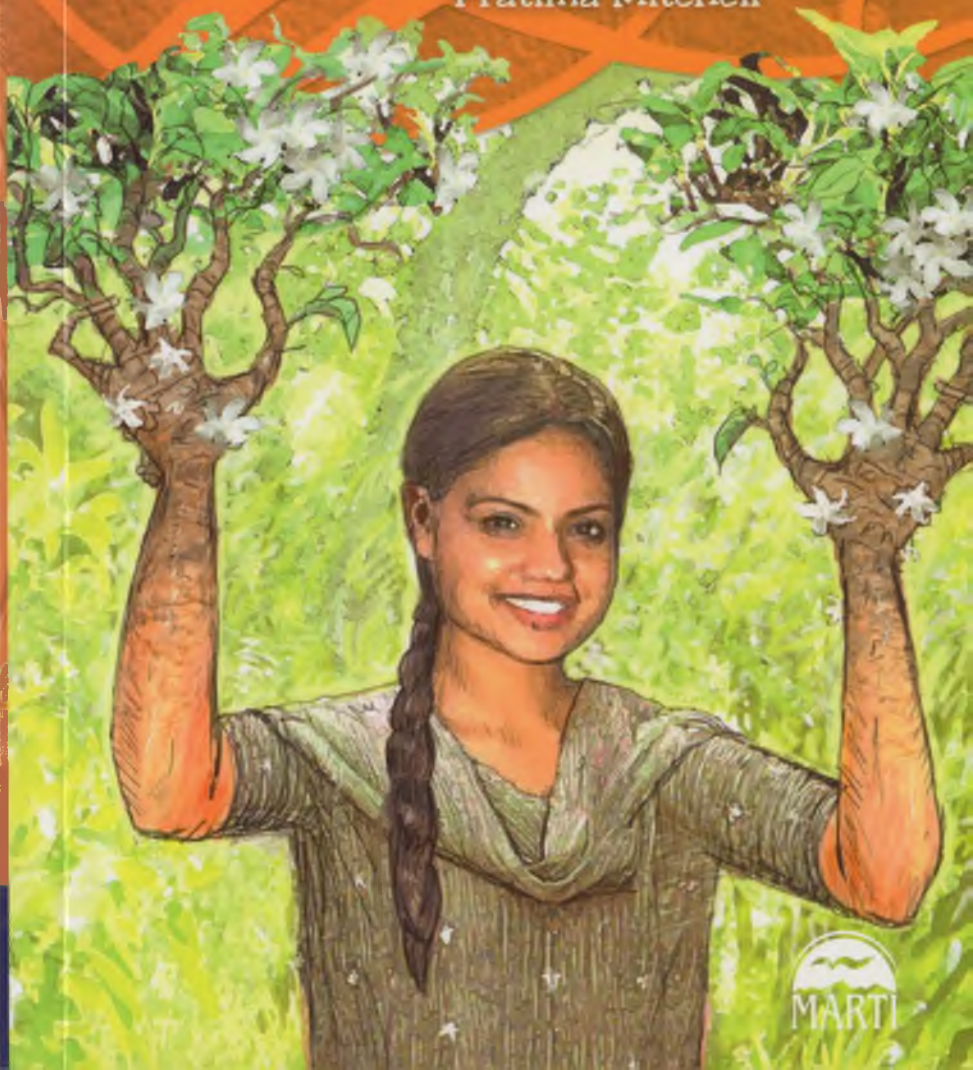

Şekil Değiştiriciler

Pratima Mitchell

4. ve 5.
sınıflar için

“Çiçek Veren Ağaç”,
“Kışor’un Koruyucu Meleği”,
“Selkie’ler” ve daha birçokları...
Biçim değiştirerek hayvana ya da
bitkiye dönüşen insanlar hakkındaki
masalları hep duymuşuzdur. Bu kitap,
Hindistan, Litvanya, Kore, Afrika,
İskoçya ve Slovenya’dan gelen yedi
öykünün bir koleksiyonudur ve
öykülerin hepsi de biçim değiştirme
temasını içermektedir.

Çocuk ve eğitim üzerine yapılan araştırmalar, ilk okuduğumuz kitapların **okuma** ya da **okumama** alışkanlığının temelini oluşturduğunu ortaya çıkarmıştır. Kolay anlaşılabilir, okumayı keyifli bir oyun haline getiren, soyut düşünmeye ve hayal gücüne katkıda bulunan kitaplar okuma alışkanlığının temelini sağlamlaştırırken; çocukların yaşlarına uygun olmayan bir anlatıma sahip, hayal güçlerini geliştirmelerine katkı sağlamayan kitaplara yönlendirilmesi de okumama alışkanlığına yol açmaktadır. Bu araştırmanın sonuçlarından yola çıkarak, okuma eylemini hem kalıcı hem de eğlenceli bir alışkanlık haline getirmeyi amaçlayan bu seri, 150 kitap ve 4 ayrı okuma seviyesinden oluşmaktadır.

Pedagog Ayşen Oy tarafından çocuk ve ruh sağlığı gelişimi açısından uygun bulunmuştur.

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/martiyayinlari
instagram.com/martiyayinlari

ISBN 978-605-348-820-0

9 786053 488200

Okumadan Önce

- Biçim değiştirme becerisine sahip insanlarla ilgili bildiğiniz öyküler var mı?
- Eğer biçim değiştirme becerisine sahip olsaydınız, neye dönüşmek isterdiniz?

Okumadan Sonra

- Bu kitapta adı geçen biçim değiştiricilerden hangisi en korkuncu hangisi de en iyilikseveridir?
- Kitabın yazarı neden “biçim değiştirme konusu, öykü anlatıcıları için bulunmaz bir nimettir,” demiş olabilir?

Kısa Test

1. Eglé neye dönüşmüştür?
A) Yılan
B) Ladin ağacı
C) Ördek
2. Kişor, onu eş olarak almaya geldiğinde, Lila neden bu durumdan memnun kalmamıştır?
3. Selkie’ler başlıklı öyküde, Ellen, ölü fokların aslında kendi kocası ve oğlu olduğunu nasıl anlamıştır?

Okumaya Devam

- Robert Louis Stevenson tarafından yazılan *Doktor Jekyll ve Bay Hyde*.

Cevaplar için arka kapağın içine göz atın!

Şekil Değiştiriciler

Pratima Mitchell

Resimleyenler

Chris Coady

Cassandra Maxwell

Yannick Robert

Aleks Sennwald

İÇİNDEKİLER

Çiçek Veren Ağaç	3
Eglé	31
Şeytan Tilki	46
Leopar ve Yavruları	61
Kışor'un Koruyucu Meleği	75
Selkie'ler	87
Altın Elmalar	97

Sevgili Okurlar,

Biçim değiştiricilerle ilgili öykülere hemen hemen her kültürde rastlanır. Biçim değiştirme konusu, öykü anlatıcıları için bulunmaz bir nimettir. Bu konuyu pek çok değişik biçimlerde kullanabilirsiniz. Örneğin karakterleri cezalandırabilir ya da ödüllendirebilir, yaşamlarını kurtarabilir ya da tehlikeye atabilir veya sadece gözlerini günlük yaşamın altında yatan sihirli dünyaya açabilirsiniz.

Biçim değiştiricilerle ilgili bu kitaptaki öykü koleksiyonunu bir araya getirebilmek için, dünyanın dört bir yanından düzinelerce kitap okudum ve onları okurken büyük bir keyif aldım. Hatta arkadaşlarımdan, çocukken duydukları masalları anlatmalarını bile rica ettim. Ve tüm öykü anlatıcılarının yaptığı gibi, öyküleri, onlara biraz heyecan katabilmek ve siz okurlarım için daha uygun bir hale getirmek için bazı yerlerini değiştirdim.

Sizden, her öyküyü okuduktan sonra, biçim değiştirmenin karakterler üzerinde bıraktığı etkiyi düşünmenizi istiyorum. Sizi rahatlattı mı, üzdü mü? Gülümsediniz mi, kendinizi tedirgin mi hissettiniz?

Kim bilir, belki bir gün siz de biçim değiştiricilerle ilgili bir öykü yazarsınız...

Pratima Mitchell

Çiçek Veren Ağaç

Güney Hindistan'dan bir masal

Birinci Bölüm

Armağan

Sonu ve Munni, kardeştiler. Hindistan'ın güneyinde bulunan Maisur kentinde yaşıyorlardı. Sonu on iki, Munni ise on altı yaşındaydı. Maisur'da pek çok zengin insan yaşardı. Hepsinin bahçeli villası, özel aşçıları ve temizlikçileri vardı. Asla yiyecek ve giyecek konusunu dert etmezlerdi.

Maisur'da aynı zamanda pek çok yoksul insan da yaşıyordu. Bir günlük zorlu çalışmalarının karşılığında, sadece bir öğün yemek alabilecek kadar para kazanıyorlardı.

Sonu ve Munni'nin babaları onlar küçük birer bebekken ölmüştü. Dul anneleri, kızlarının yaşamı için gerekli olan parayı kazanabilmek için gece gündüz demeden köle gibi çalışıyordu. Üç farklı yerde temizlikçilik yapıyordu. Kazandığı parayla kızlarının okul masraflarını da karşılıyordu.

Sonnu ve Munni'nin sadece ikişer tane elbisesi vardı. Birini giyerken, diğeri yıkıyorlar, böylece her gün temiz bir elbiseleri oluyordu. Ayakkabı alacak paraları yoktu ama her zaman temiz ve düzenli görünürlerdi. Evet, yaşam zordu ama en azından birbirlerine sahiptiler.

“Hadi, avluyu süpürelim,” dedi Munni, kardeşi Sonnu’ya. “Annemin hayatı zaten yeterince zor, zavallı kadın her zaman yorgun görünüyor. Gözlerinin altındaki çukurları fark etmedin mi?”

“Sen süpür, ben de pirinci yıkayıp, mercimeğin içindeki taşları ayıklarım,” dedi Sonnu. “Bu, anneme bir hayli zaman kazandırır. Eve döndüğünde ayaklarını divanın üzerinde uzatır.”

“Ayaklarına hindistancevizi yağıyla masaj yapmama bayılır,” diye ekledi Munni. “Ayrıca, yorgun kollarına da masaj yapacağım.”

Kızlar, annelerini çok seviyor ve sağlığı için kaygılanıyorlardı.

“Bu yıl Divali Bayramı’nı* doğru düzgün kutlasak iyi olurdu,” diye iç geçirdi Munni. “Keşke 100 rupimiz olsaydı! Sen ne alırdın?”

Sonnu birkaç dakika düşündü ve “Annem için taşlarla süslü bir bilezik, festival için gaz lambası yağı, bir kutu da badem şekeri,” dedi sonunda.

“Ben de ona inciden bir kolye ve bayram gecesinde patlatması için havai fişek alırdım,” dedi Munni.

* Hinduların kutladığı ve başlangıcı Hindu takviminin Aşvin ayının on üçüncü gününe, karanlık iki haftanın başlangıcına denk gelen bayram.

Ertesi gün okuldan eve dönerlerken, kızlar yaşlı bir dilenci kadına rastladılar; kadın onlara doğru bir sadaka tası uzatmıştı. Kızlar, başlarını üzgünce iki yana salladı ve “Kusura bakma, biz de çok yoksuluz ve sana yardım edemeyiz,” dediler.

“Paranız olmasa da başka bir şey verin, ne olur!” dedi kadın. “En azından, ham hindistanceviziyle takas ederim.”

Kadın o kadar yaşlı ve üzgün görünüyordu ki, Munni saçındaki kırmızı kurdeleyi çıkarıp ona uzattı. “Al, büyükanne,” dedi. “Kırmızı kurdelem senindir. Onunla git, kendine bir hindistancevizi al.”

“Ram’ seni korusun,” dediler kızlar tek bir ağızdan ve eve doğru yürümeye devam ettiler.

“Durun biraz!” diye bağırdı yaşlı kadın, kızların arkasından. “Çok aza sahip olmanıza rağmen, bana karşı büyük bir cömertlik gösterdiniz ve karşılık olarak ben de size bir şey vereceğim.” Munni’nin kulağına bir şey fısıldadı. “Eğer dediğimi aynen yaparsanız, bir daha asla yoksul olmayacaksınız. Her zaman paranız olacak.” Sonra karanlık bir sokağa girerek gözden kayboldu.

* Hinduların mertlik ve erdemin simgesi olan tanrısı.

İkinci Bölüm

Çiçek Satışları

Kızlar heyecandan coşup taşar bir halde eve geldiler. Sonnu bir kova su kaparken, Munni de avluda yetişmekte olan büyük ağacın altında durdu. Sonra her iki kız da ağacın önünde iyice yere eğilerek saygı duruşunda bulundular. Ardından, Sonnu, yaşlı kadının vermiş olduğu sihirli duayı okudu. Sonra, Munni, kollarını her iki yana açtı ve Sonnu kovadaki suyu ablasına sıçratmaya başladı; önce başından ayaklarına kadar olan bölgeyi, sonra da kollarını, ellerini, boynunu, yüzünü, kafasını ve saçlarını ıslattı. En sonunda, ablasının arkasının her santimine su sıçrattı. Maisur ılıman ve tropikal bir iklime sahip olduğu için, Munni, üzerine sıçratılan soğuk suyun her damlasından büyük bir keyif aldı.

Sonra Sonnu, ablası Munni'yi hayretler içinde izledi; genç kızın bacakları ve ayakları yavaş yavaş sertleşip kahverengiye döndü. Bir ağacın gövdesine benziyorlardı. Kolları dallara, parmakları da dalcıklara dönüşüp parlak yeşil yapraklarla kaplanmıştı.

Daha sonra da yaprakların arasından minik filizler belirip son derece güzel ve parlak beyaz çiçeklere dönüştüler.

Sonnu çiçekleri gayet titiz bir şekilde bir sepete doldurmaya başladı; herhangi bir dalcığı kırmak ya da ağaca herhangi bir zarar vermek istemiyordu. Tüm çiçekleri topladı ve sonra ağacı yeniden baştan aşağı suyla ıslattı.

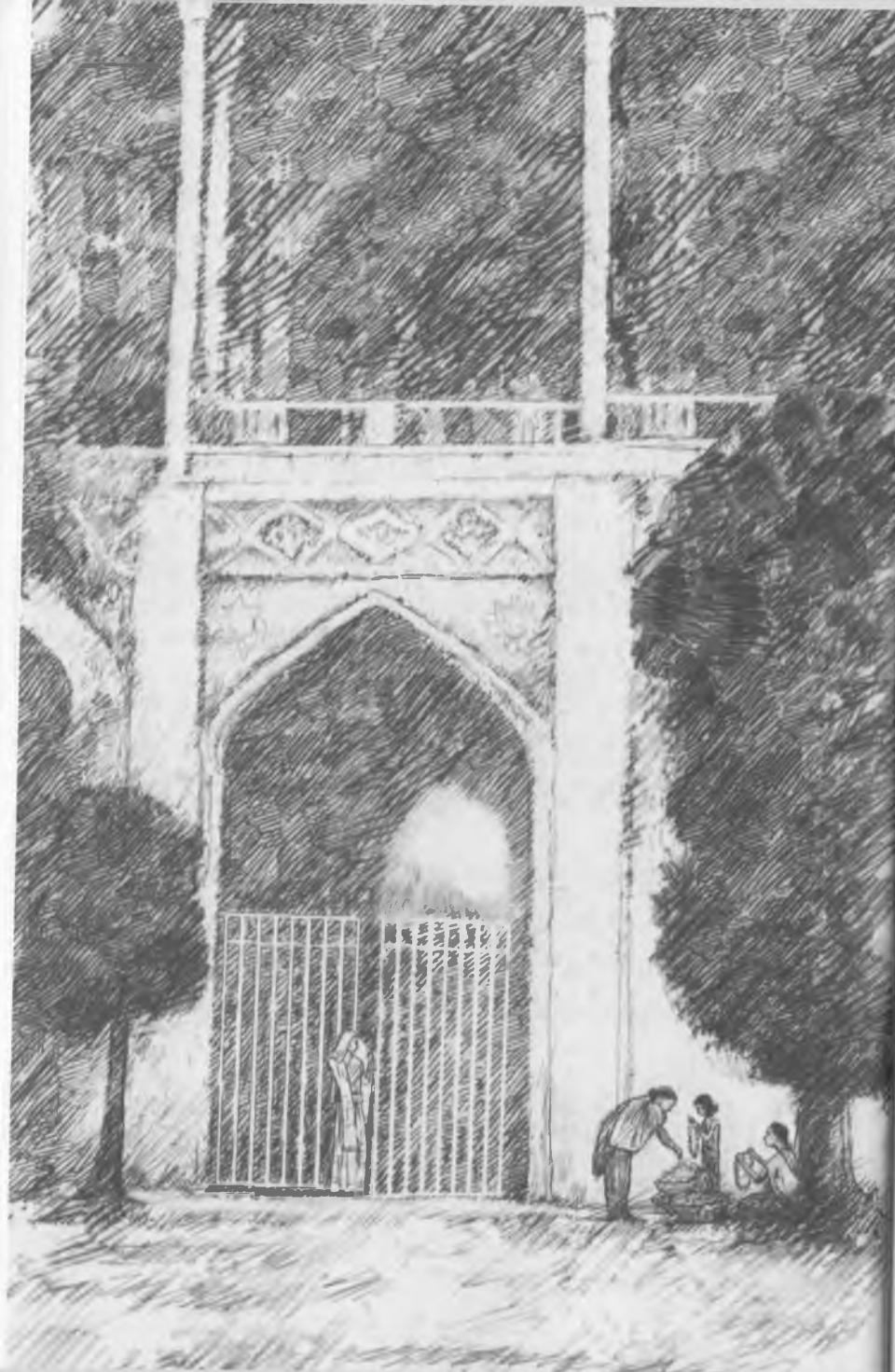

Ve Munni'yi eski haliyle karşısında gördüğünde, derin bir oh çekti. Kızlar birbirlerine sarılıp neşeyle çılgık attılar. Çiçeklerle dolu sepeti kralın sarayına götürmeye karar verdiler. Kraliçenin çiçekler için iyi para ödeyeceğinden emindiler. O zaman, istedikleri hediyeleri annelerine satın alabileceklerdi.

Önce, narin çiçeklerden güzel gırlantlar* oluşturdular. Böylece kraliçe onları tapınağındaki tanrı ve tanrıça heykellerine takabilecekti. Sonnu beyaz bir çiçeğe yakından baktı. Çok küçüktü ve bir trompet şeklindeydi. Ortası gül pembesi, taçyapraklarının her birinin altı da sarımsı yeşil rengiydi. Mükemmeldi. Gardenya, gül, yasemin ve limon kokularının bir karışımıyla kokuyordu.

Kızlar nihayet sarayın kapısına geldiler ve "Çiçeklerimiz var!" diye bağırmaya başladılar. Kraliçenin uşakları hemen dışarı çıktı. Kraliçe gerçekten de tüm çiçekleri satın almak istiyordu. Ve çiçekler kendisine getirildiğinde onlardan o kadar memnun kaldı ki, uşaklarını tekrar kızların arkasından gönderdi.

* Askı çelenk. Kolye gibi boyna asılır.

“Majesteleri, tapınağı için bu çelenklerden her sabah getirmenizi istiyor,” dedi uşaklar. “Ve bu güzel çiçekleri nereden aldığınızı öğrenmek istiyor.”

Kızlar, uşaklara teşekkür ettiler, ama çiçekleri nereden aldıklarını söylemediler.

* * *

Sonnu ve Munni tüm hafta boyunca her sabah annelerinin işe gitmesini beklediler. Ve ağacın önünde saygı duruşunda bulunup su sıçratma töreni yaptılar. Sonnu, her merasimde ablasının vücudunu hiçbir kuru bölge kalmayınca dek ıslatmaya özen gösterdi. Ve çiçekleri de özenle topladıktan sonra Munni’yi tekrar suyla ıslattı. Sonra, ikisi birden okul çantalarını alıp toplanan çiçekleri satmak üzere saraya gittiler.

Bir hafta geçtikten sonra, kazandıkları parayı saydılar. Divali Bayramı için gerekli olan hediyeleri almaya yetecek kadar para toplamışlardı. Bayramın yapıldığı günün akşamında, kilden yapılmış gaz lambalarını yağla doldurdular ve pamuk fitillerini yakarak hem evin hem de avlunun her yanına astılar.

“Tanrıça Lakshmi’ buraya gelip evimizi kutsayacak,” dedi Munni. “Her yanı aydınlatılmış olan evimize gelirken yolunu görebilecek ve bizlere bolluk ve şans getirecek.”

Nihayet Sonnu ve Munni, aldıkları hediyeleri annelerine verdiler. Ama inciden kolyeyi, taşlarla süslü bileziği ve bir kutu dolusu pahalı badem şekerini gören kadın ağlamaya başladı.

* Hinduizmde servet ve iyi talih tanrıçası.

“Neden ağlıyorsun, anne?” diye sordu kızları.
“Hediyeleri beğenmedin mi? Bak, şeytanları
korkutmak için havai fişek bile aldım! Ve Lakshmi
de bizi ziyarete gelecek.”

Anneleri gözyaşlarını sildi. “O kadar mutluyum
ki, gördüklerime hâlâ inanamıyorum,” dedi. “Ama
ağlıyorum; çünkü korkuyorum.”

“Neden korkuyorsun?” diye sordu Sonnu.

“Tüm bu şeyleri alabilmek için kötü bir şey
yapmış olmanızdan.”

“Asla, anne, asla,” dedi Munni. Annesinin yorgun
ayaklarını ovuşturdu. “Bu parayı nasıl kazandığımızı
söyleyeyim sana...” Ve Munni, yaşlı dilenci kadınla
ilgili tüm öyküyü annesine anlattı.

Üçüncü Bölüm

Prens

İki kız kardeş, çiçeklerden para kazanmaya devam ettiler. Bir gün, kraliçenin küçük oğlu beyaz çiçekleri fark etti.

“Acaba hangi tür bir yasemin çiçeği bunlar?” diye merak etti. “Ne gerçek yasemine ne gardenyaya ne de tanıdığım herhangi bir çiçek türüne benziyorlardı.” Prens çok meraklı bir delikanlıydı. Aynı zamanda, bitkibilimi eğitimi alıyordu. Bu yüzden, ülkenin en önde gelen bitkibilimcilerini saraya çağırıp, çiçekleri teşhis etmelerini istedi.

Hiç kimsenin en ufak bir fikri bile yoktu; çiçeklerin ne olduklarını ve nereden geldiklerini anlayamamışlardı. Böylece, genç prens bunu kendi öğrenmeye karar verdi. Her sabah sarayın kapısına çiçek getiren Sonnu ve Munni'yi seyretti.

Abla olan Munni'nin son derece güzel bir kız olduğunu gördü; simsiyah parlak örgülü saçları vardı ve örgülerin arasına özenle çiçekler yerleştirilmişti. Sadece çiçeklerin kokusu bile, onu cennetteymiş gibi hissettirmeye yeterdi.

Genç kızın kocaman siyah gözlerine baktı ve ona hemen âşık oluverdi.

Munni utangaç bir kızdı. Prens, onunla çiçekler hakkında konuştuğunda, kekeleydi, yüzü kızardı ve başını öne eğdi. Ama prensin delicesine öğrenmek istediği bilgiyi vermedi. Maisur'un arkasındaki tepedeki bir fundalıktan topladıklarını söyledi sadece. Tüm yıl boyunca çiçek açtıklarını ama bir isimlerinin olmadığını açıkladı.

Prens, bu öyküyü pek inandırıcı bulmadı. Beyaz çiçeklerle ilgi gizemi çözebilmek için iki kız kardeşi gizlice izlemeye karar verdi.

Ertesi gün, şafak zamanı kalkıp Sonnu ve Munni'nin evine gitti. Çalıların ardına gizlenip iki kızın işe koyulmalarını bekledi. Ve Sonnu'nun kuyudan su getirişini, Munni'nin bir ağaca dönüşünü izledi. Sonnu'nun, güzel kokulu çiçekleri ne kadar özenle ve dikkatlice topladığına tanık oldu. Munni tekrar güzel bir kız biçimine döndüğünde de derin bir iç geçirdi.

Sonra hemen saraya dönüp annesi kraliçeyi görmek istediğini söyledi.

“Anne, çok güzel bir çiçekçi kıza âşık oldum,” dedi. “Onunla evlenip onu benim prensesim yapmak istiyorum.”

Önce, annesi şaşkına döndü. Sonra, pencereden dışarı bakıp genç güzel Munni’yi gördü ve annesini saraya getirmeleri için emir verdi.

Prensın dileğini duyan Munni'nin annesi de şaşkına döndü. Ama Munni'nin de prene âşık olduğunu gördüğünde bu evliliğe razı oldu.

“Senin için her zaman endişe edeceğim,” dedi büyük kızına. “Sen çok akıllı bir kızsın ama sarayın yöntemleri ve dedikodularıyla nasıl başa çıkacaksın? Eğer mutsuz olursan hemen eve döneceğine dair söz vermelisin.”

Munni, elinden geldiğince annesini rahatlatmaya çalıştı. Sonnu, ablası için zaten çok mutluydu.

“Baksanıza, haklıymışsınız,” dedi anneleri. “Tanrıça Lakshmi gerçekten de evimize geldi; tıpkı, sizin dediğiniz gibi.”

Dördüncü Bölüm

Kıskançlık

Genç prens çok romantik biriydi. Munni'yi bir ömürlük sefaletten kurtardığını düşünüyordu. Ama onu hiç tanımıyordu ve düğün gecesinde onunla ne konuşacağını bilemedi.

“Bana çiçekleri nereden getirdiğini gösterebilirsen,” dedi masumca. “Onları kendim toplamak ve odamızı süslemek istiyorum.”

Munni su sıçratma büyüleriyle ilgili tüm detayları açıkladı. Bunun üzerine prens odaya su getirilmesi emretti. Su geldiğinde, ağaç-gelini nazikçe ıslatmaya başladı ve çok geçmeden, henüz evlenmiş olduğu kızın bir ağaca dönüştüğünü gördü.

Narin çiçekleri topladı ve onları yere yaydı. Cennetsi kokuları her yanı sardı. Sonra, Munni'yi eski haline döndürdü. Böylece buzlar eridi ve konuşmaya, birbirlerini daha yakından tanımaya başladılar.

Prens'in bir kız kardeşi vardı ve Munni'yi çok kıskanmıştı. Evlenmeden önce, prens tüm ilgisini ona verirken, artık yaşamının ışığı Munni olmuştu ve genç kız buna katlanamıyordu.

“Anne, neden ağabeyim ve yeni karısı her gün yerlere çiçek saçıyorlar?” diye yakındı kraliçeye. “Odalarının dışında bir dağ boyunda ölü çiçekler var ve...”

Kraliçe kızını susturdu. Oğlu ve yeni karısı mutlu oldukları için o da çok mutluydu. Ama prenses, bu beyaz çiçeklerin nereden geldiklerini öğrenme konusunda kararlıydı.

O gece gözünü anahtar deliğine dayadı ve ağabeyinin nasıl Munni'yi bir ağaca çevirdiğine tanık oldu. Sonra çiçekleri toplayışını izledi.

Onları her yere saçışını seyredip, kapının çatlaklarından esen cennetsi kokuyu kokladı.

Birkaç gün sonra, Munni'yi kendisiyle beraber gelmesi için sarayın bahçesine davet etti. Salıncakta sallandılar ve sıra prensese geldiğinde, kurnazca Munni'ye baktı. "Çiçeklerle ilgili her şeyi biliyorum," diye açıkladı. "Sırrınızı öğrendim!"

“Ağabeyimin nasıl seni suyla ıslattığını ve bir ağaca dönüştürdüğüne tanık oldum! Şimdi, aynı şeyi yapmam için bana da izin vermelisin.”

Önce, Munni kendisini gizlice izleyen prensesi azarlamak ve böyle taleplerde bulunmaya hakkı olmadığını söylemek istedi. Ama sarayda hâlâ yeniydi ve prensesin isteğine karşı çıkmaktan ve duygularını açıklamaktan çekindi. Bunun üzerine, prensese büyüünün sihirli sözlerini öğretti. Bu büyük bir hataydı!

Prensese de Munni’yi suyla ıslattı ama genç kız bir ağaca dönüşür dönüşmez çiçeklerini parçalamaya, dallarını koparmaya başladı. Sonra bu oyunu oynamaktan sıkılıp ağacın her bir yanına rastgele su sıçratmaya başladı. Suyun nereye düştüğüne özen göstermedi.

Munni tekrar bir insana dönüşemedi; çünkü bazı yerleri hâlâ kuruydu ve dallarının çoğu kırılmıştı. Bahçede bu korkunç halde çok zor durumda bırakılmıştı. Çaresizce salıncakların yanına düştü. Bir süre sonra, bahçıvanlar gelip Munni’yi götürdüler ve bir çöp yığınının üzerine bıraktılar.

Beşinci Bölüm

Kurtarış

Akşam olmuş, ama Munni hâlâ prensine dönmemişti. Sarayın çöp yığını üzerinde yatıyor, büyük bir acıyla inliyordu. Prens, genç karısını bulabilmek için tüm Maisur'u aradı. Eski evine gitti ama orada da yoktu. Ne tapınak da ne de pazar yerinde bulabildi. Ona yardım etmesi için Sonnu'yu da yanına aldı her yeri beraberce aradılar, ama Munni'yi bulamadılar.

Prens bütün gece uyumadı. Munni'yi delicesine özlemişti ve onu bir daha göremeyeceğinden korkuyordu.

Ertesi gün penceresinden dışarı baktığında, yakılmak üzere götürülen budanmış ağaç parçalarını ve çöpü gördü. Bahçıvanlardan birinin elinde küçük bir ağaç vardı. "Durun, bekleyin!" diye bağırdı prens.

Aşığıya koştı ve ağaca daha yakından baktı. Kabuğunun üzerindeki desenleri ve artık solmaya başlamış olan yeşil parlak yaprakları hemen tanıdı. Hafif bir inilti duyduğunu düşündü ve ağacı bahçıvanın elinden alıp yukarıya odasına götürdü. Kırık dalların ve kıymık kıymık olmuş dalcıkların manzarası karşısında ağlamaya başladı. Bu kesinlikle Munni'ydi.

Hemen bir kova su kaptı ve ağacı nazikçe ıslatmaya başladı. Ve hiç durmadan, "Geri gel, Munni, bana geri dön," diye şarkı söyledi. Yaşama dönmeye hazır olduğundan tamamen emin oluncaya kadar, ağacın kabuğunun her parçasını ve yaprakların her birini ıslattı.

Sabırla, hiç durmadan devam etti. Ve nihayet, Munni'nin yüzü, ardından da tozlanıp birbirine girmiş olan uzun siyah saçları görüldü. Sonra, boynu, bedeni ve kolları, en son olarak da bacakları ve ayakları belirdi. Genç kız son derece tükenmiş görünüyordu ama en azından yaşama tek parça halinde geri dönmüştü. Hemen birbirlerine sarılıp birbirlerini ne kadar sevdiklerini mırıldandılar.

"Lütfen beni bir daha ağaca çevirme," dedi Munni, prenze.

Prens, yaşlı dilenci kadının aylar önce kız kardeşlere öğretmiş olduğu büyüünün sözlerini bir kâğıda yazdı. Sonra bir kibrit yakarak onu kâğıda tuttu. Kâğıt hemen yanmaya başladı ve çok kısa bir süre içinde küçük bir kül yığınınna dönüştü.

“O, o zamandı, bu, şimdi,” diye duyurdu prens. Ve o günden sonra o ve Munni sonsuza dek mutlu yaşadılar.

Eglé

Litvanya'dan bir halk masalı

Birinci Bölüm

Anlaşma

Sıcak yaz aylarında, nehirde zaman geçirmekten daha serinletici bir şey yoktu. Eglé ve iki kız kardeşi her sabah nehirde yüzer, saçlarını yıkar ve söğüt ağacının gölgesinde keyif çatarlardı.

Yine böyle güzel sabahlardan birinde—gökyüzünün masmavi olduğu, sarı ve kırmızı kelebeklerin nehir kenarında dans ettiği bir günde—Eglé, kurulanmak için sudan dışarı çıktı. Güzel uzun saçlarını burarak sıktı ve yüzündeki, kollarındaki ve bacaklarındaki suyu sildi. Sonra, yerde duran bluzunu ve eteğini almak üzere yere eğildi. Ama gördüğü şey karşısında kanı dondu.

“Yardım edin, kardeşlerim, yardım edin!” diye bağırdı.

Kız kardeşler suyun içinde bata çıka ilerleyerek kıyıya, korkudan tir tir titremekte olan Eglé'nin yanına geldiler. Genç kız bembeyaz kesilmişti.

Bluzuyla eteğine doğru işaret ediyordu; konuşmayacak kadar korkmuştu. Önü bir sürü yılan tarafından kesilmişti.

Yılanlar kıvrılarak bükülüyor, kırmızı dillerini ileri geri çıkarıp tıslıyorlardı. Mavimsi siyah yılan balıklarını andırıyorlardı ve her biri en az on iki santimetreydi. İçlerinden biri, parlak gözlerini Eglé'ye dikti ve konuştu. "Benimle gel Eglé ve evlen benimle. Seni çok mutlu ederim. Hayatta istediğin her şeye sahip olursun."

Yılanın konuşabildiğini gören Eglé çok şaşırıldı. Daha çok şaşıracağı bir şey varsa, o da yılanın evlenme teklifiydi. Tikintiyle irkildi ve “Lütfen, elbiselerimi alıp eve gitmeme izin ver,” diye yalvardı. “Başka ne istersen yaparım.”

“Ama benim tek istediğim sensin, Eglé!” dedi yılan. Arkadaşları kıvrılarak sürünüyor, birbirlerine dolanıp açılıyorlardı.

Eglé ve kız kardeşleri, yılanlardan çok korkmuştu, ama elbiselerini almadan eve giderlerse, başlarına geleceklerden daha fazla korkuyorlardı. Kraliyet ailesinden geldikleri için, her zaman iyi giyimli ve asil görünmeleri gerekiyordu.

Yılan, sürünerek kızlara daha da yaklaştı. Dili tehlikeli bir kıvılcım gibi çıkıp giriyordu ağzına. Eglé korkuyla titredi. Oradan bir an önce kurtulmak istiyordu.

“Pekâlâ,” dedi. “Eğer elbiselerimi alıp eve gitmeme izin verirsen, yarın geri döner ve seninle gelirim.”

Kızlar tüm yolu koşarak eve döndüler ve yılanla nehir kıyısında yaşadıkları tuhaf karşılaşmayı anne-babalarına –kral ve kraliçeye– anlattılar.

Olanları duyan ağabeyleri son derece öfkelenmiş ve yumruklarını sıkıp havaya kaldırdılar. “Yılan Kral bu, onu tanıyoruz,” dediler kılıçlarını çekerek. “Ona bir ders vermek, bizim için büyük bir zevk olacak.”

“Durun!” diye emretti kral. “Başka bir yol daha var.”

Karısına, kraliçeye döndü. “Tatlım, senin yardımınla Yılan Kral’a kızımız diye başka bir şeyi gönderebiliriz. Sonuçta, o sadece bir yılan ve kızımızla başka bir canlıyı arasındaki farkı anlayamayacaktır.” Kralın gözleri ışıldadı ve tüm kraliyet ailesi kahkahayla güldüler.

İkinci Bölüm

Hileler

Ertesi sabah, saraya kalabalık bir yılan elçi grubu geldi. Taht odasına çıkan merdivenleri sürünerek –ve kıvrılarak– tırmandılar.

Dış İşleri Bakanı onlarla son derece soğuk bir ses tonuyla konuştu. “Prenses Eglé’nin, Yılan Kral’a verdiği sözü yerine getirmeye hazırız. Ama bir daha asla geri dönmeyin.” Bakan, kraliçenin giydirmiş olduğu beyaz bir ördeği, yılan heyetine uzattı; ördeğin başına Eglé’nin mavi başlığı geçirilmişti.

Ördek, iğrenç yaratıklar karşısında dehşete düştü ve sesi yettiğince vaklayarak duruma itiraz etti.

Ertesi sabah, yılan heyeti geri döndü. Öfkeyle tısladılar ve “Kralımız oyuna getirilmekten hiç hoşlanmadı,” dediler. “Bize bir ördek vermişsiniz! Ya Prenses Eglé’yi verirsiniz ya da...”

Eglé kardeşler yılanları öldürmeye hazırdı ama anneleri onlara engel oldu.

Bu sefer, yılanlara Eglé’nin pembe çiçekli sarı şalıyla sarılmış olan beyaz bir keçi teslim ettiler.

Keçi, yürekleri parçalayan bir sesle meleyerek yılanlarla birlikte gitti.

Ama ertesi sabah yılanlar geri döndü. Ve bu sefer sayıları daha fazlaydı. Ve eğer Eglé'yi teslim almazlarsa, sarayı istila etmekle tehdit ettiler.

Sarayın merdivenlerinin binlerce yılanla kaynadığını gören Eglé, verdiği sözden kaçamayacağını anladı. Bavulunu toplayıp gözyaşları içinde annesine, babasına ve erkek kardeşlerine veda etti. Ve yılanlarla birlikte deniz altındaki krallığa doğru yola çıktı gitti.

Üçüncü Bölüm

Yeni Bir Yaşam

Eglé, denizin tabanına ulaştığında, yaşamı boyunca gördüğü en yakışıklı adam tarafından karşılandı. Adam, Eglé'nin elini, kendi eline alıp onu öptü ve "Krallığıma hoş geldin," dedi. "Adım Zilvinas, yani Yılan Kral. Seni her zaman koruyacak ve mutlu olman için ne gerekiyorsa yapacağım."

Zilvinas'ın sarayı kırmızı mercanlardan inşa edilmiş, içerisi bir sürü güzel mobilyalarla ve resimlerle donatılmıştı. Eglé kaderine razı olmaya, geçmişini unutup o anı düşünmeye karar verdi. Bir süre sonra, Kral ve Eglé'nin dört tane çocuğu oldu; üçü erkek, biri de kızdı. Çok mutlu ve birbirine bağlı bir aile oldular.

Eglé, geçmişteki yaşamını neredeyse tamamen unutmuştu ki, çocukları bir gün aile bağlarıyla ilgili sorular sordular.

“Bizim hiç amcamız, teyzemiz ve kuzenlerimiz yok mu? Ya sizin anne-babanız? Sizin ailenizi ve çocukluk evinizi ziyaret etmeyi çok isterdik.”

Bunun üzerine, Eglé bir sabah Zilvinas'ın yanına geldi ve “Lütfen ailemin yanına tatile gitmeme izin ver,” dedi. “Çocuklarımız, akrabalarıyla tanışmak istiyor. Kız kardeşlerim şimdiye kadar çoktan evlenip çocuk sahibi olmuştur!”

Zilvinas, çocuklarına aşırı düşküdü ve karısının geçmiş hayatını öğrenmek için can atan çocuklarını sonsuza dek merakta bırakmaya dayanamazdı. Ayrıca, Eglé'yi üzgün bir halde görmek de onu çok üzerdi.

Ama iki arada bir derede kalmıştı. Karısını çok seviyor ve onu kaybetmekten korkuyordu; ama böyle bir tatilin onun için ne kadar anlamlı olduğunun da farkındaydı. Bir süre düşündükten sonra, Eglé'ye ailesini ziyaret etmesi için iki haftalık bir süre verdi; ama Eglé'nin üç görevi tamamlaması gerekiyordu.

“Bu kırmızı ipek yumağını sonuna kadar açmanı, sonra bu demir takunyaları giymeni ve son olarak da ailene götürmek üzere bir kek yapmanı istiyorum.”

İpek yumağını açmaya başlayan Eglé, yumağın daha fazla ip ürettiğini gördüğünde çaresizliğe kapıldı. Yumağı ne kadar açarsa açsın sonu bir türlü gelmiyordu. Bunun üzerine, yaşlı bir kadının tavsiyesine başvurdu.

Yaşlı kadın, Eglé'ye yumağı ateşe atmasını söyledi. Eglé bunu yaptığında, yumağın içinden bir kurbağa fırladı ve yumak gerçekten de artık daha fazla ip üretmedi. Sonu hiç gelmeyen ip, kurbağanın ağzından çıkıyordu.

Yaşlı kadının bir sonraki tavsiyesi, demir takunyaların bir nalbanta götürülmesi oldu. Nalbant, takunyaları çekiçle döverek onları daha kolay giyebilir bir hale getirdi.

Son görev neredeyse imkânsızdı. Zilvinas tüm pişirme kaplarını kırmıştı. Geriye sadece bir elek kalmıştı. Yaşlı kadın, Eglé'ye onu nasıl kille kaplayacağını gösterdi ve Eglé büyük bir sevinç içinde ailesi için süper bir kek pişirdi.

Zilvinas, verdiği sözü tutması gerektiğinin farkındaydı. Yüreği sızlar bir halde, ailesine güle güle dedi. “Çabuk dönün,” dedi Eglé'ye. “Eğer bana ihtiyacınız olursa, beni çağırarak isterseniz, deniz kıyısına gelin ve şu şarkıyı söyleyin:

*Zilvinas, sevgili Zilvinas, eğer hayattaysan, denizler
süt köpürsün,
Eğer öldüysen, denizler kan köpürsün, Zilvinas,
sevgili Zilvinas!”*

Dördüncü Bölüm

Betrayal

Bir sonraki iki hafta boyunca Eglé ve çocukları harika bir tatil geçirdi. Tüm aile ve akrabalarıyla birlikte pikniğe gidip nehirde yüzdüler. Birbirlerine masallar anlatıp son derece lezzetli yemekler yediler.

Eglé'nin ağabeyleri, "Burada kal, geri dönme," dediler kız kardeşlerine. "Seni ve yeğenlerimizi çok seviyoruz. Seni yeniden kaybetmenin düşüncesine katlanamayız."

Eglé gülümsedi ama başını iki yana salladı. "Kocamı ve deniz altı krallığını çok seviyorum. Burada kalamam."

Ama ağabeyleri buna çok öfkelenildi. Kız kardeşlerinin kalmasını sağlamak için kararlıydılar. Ve Zilvinas'ı öldürmeye karar verdiler; tek ihtiyaçları, onun su yüzüne çıkmasını sağlamaktı.

Önce, erkek yeğenlerinden babalarını çağırma larını istediler ama çocuklar bunu kabul etmedi. Bunun üzerine, kız yeğenlerini kandırmaya yöneldiler. “Babanı çağırma k, onu teşekkür edip ona sarılmak istiyoruz,” dediler.

Küçük kız, amcalarını her şeyden habersiz bir halde deniz kıyısına götürdü ve babasının söylemeyi tembuh ettiğı şarkıyı söylemeye başladı:

*Zilvinas, sevgili Zilvinas, eğer hayattaysan, denizler
süt köpürsün,
Eğer öldüysen, denizler kan köpürsün, Zilvinas,
sevgili Zilvinas!*

Neredeyse anında, deniz içinden kocaman su kabarcıkları ve köpük patlaması yükseldi ve içinden Zilvinas çıktı. Eglé'nin ağabeyleri mızrakları ve kılıçlarıyla birlikte Zilvinas'a hücum ederek onu oracıkta öldürüverdiler. Ve bedenini tekrar denize atarak saraya geri döndüler.

Küçük kızını ağlarken, ağabeylerini de hallerinden memnun bir şekilde sırtırken gören Eglé'nin yüreğini derin bir korku kapladı. "Ne yaptınız siz?" diye feryat etti. Ağabeylerinin sessiz kalışı onu daha da korkuttu.

Hemen deniz kıyısına koşup Zilvinas'a seslendi. Ve denizin kan köpürmeye başladığını gördüğünde de sevgili kocasının ölmüş olduğunu anladı.

Eglé, ağabeylerine haykırdı. “Sizin evinizde asla mutlu olamam,” dedi. “Size olan güvenime ihanet ettiniz. Keşke beni de öldürseydiniz!”

Sonra öfke ve acı içinde kızına döndü. “Sana gelince babana ihanet ettin. Bu yüzden seni bir titrek kavak ağacına döndüreceğim. Ne zaman rüzgâr esse tir tir titreyeceksin.” Ve Eglé bunu hemen gerçekleştirdi; kızını yaprakları en ufak bir rüzgârda bile titreyen bir titrek kavak ağacına çevirdi.

Kendisine gelince ağabeylerini bir daha asla görmek istemiyordu ve ailesini onlarla paylaşmaya hiç niyeti yoktu. Bu yüzden, büyük bir üzüntüyle, kendisini uzun ve dik bir alaçama çevirirken oğullarını da meşe ağaçlarına dönüştürdü. Ağabeyleri yaptıkları yanlışın farkına vardılar. Ne var ki, artık hiçbir şey Eglé’yi geri getiremezdi. Sevgi ve kıskançlık tarafından öldürülmüştü.

Şeytan Tilki

Kore'den bir masal

Birinci Bölüm

Bir Duaya Verilen Cevap

Üç oğulları olan bir çiftçi ve karısı, Kore'nin kırsal bir bölgesinin derinliklerinde yaşıyordu. Çiftin hiç kız çocuğu olmamıştı ve bu yüzden sık sık dağlardaki ruhlara dua ediyor, bir kız çocuğuyla ödüllendirilmeyi diliyorlardı. Özellikle çiftçinin karısı, bir kız çocuğuna sahip olmak için yanıp tutuşuyordu; kızını güzel kıyafetlerle giydirmek, saçlarını örmek, ona yemek pişirmeyi, dikiş dikmeyi öğretmek ve bir anneyle kızı arasında yaşanan özel sevgiyi paylaşmak istiyordu.

Bir gün, çiftçinin karısı, yaşadığı özlemin ıstırabıyla baş edemez hale geldi. Bunun üzerine kocası, akşam karanlığıyla beraber yollara düşüp oldukça tanıdığı bir tapınağa gitti.

Tapınağın önünde durdu, gözlerini kapadı ve dua etmek üzere ellerini birleştirdi. "Lütfen, lütfen, bize bir kız çocuğu ver. Her ne kusuru olursa olsun, onu tüm kalbimizle sevip bağrımıza basacağız."

Çok geçmeden, çiftçinin karısı hamile kaldı ve beklenen süre içinde dünyanın en tatlı kız çocuğunu dünyaya getirdi. Bebeğin ipek gibi saçları, bembeyaz pürüzsüz bir cildi vardı. Gözleri kıvılcımsı kahverengiydi. Elleri ve ayakları çok küçüktü ama oldukça güçlüydü. Anne-baba sevinçten havaya uçuyordu ve bebeğin adını Yura koydular.

Altı yaşına geldiğinde, Yura'ya kendi yatak odaları verdiler. Yura, oldukça oyunbaz ve zeki bir çocuktur; annesini hem yoruyor hem de eğlendiriyordu. Ne var ki, tam da bu sıralarda, çiftçinin inekleri gizemli bir şekilde teker teker ölmeye başladı. Çiftçi, en büyük oğlu Sang'ı yanına çağırdı ve ondan ineklerin bulunduğu ahırını gözetlemesini istedi. Dolunay olduğu bir gecede, Sang korkunç bir manzarayla karşılaştı...

Ertesi gün, babası Sang'ı yanına çağırıldı ve ona sıradışı bir olayla karşılaşmış olmadığını sordu. Sang önce tereddüt etti ama sonra Yura'nın bir ineğe ölümcül bir büyü yaptığını açıkladı.

“Bu ne tür bir yalan ve saçmalaktır,” diye bağırdı yaşlı adam. “Şimdi defol buradan ve bir daha asla bu eve geri dönme. Sen sadece Yura'yı kıskanıyorsun ve onun mirasını sana bırakmamı istiyorsun.” Yaşlı çiftçi öfkeden kudurmuştu sanki, oğlunun ona yalan söylediğine inanamıyordu. Ayrıca, karısının Yura'ya olan düşkünlüğünün de farkındaydı. Küçük tatlı kızına karşı yapılan bu suçlama, kadının kalbini kırardı.

Zavallı Sang, utanç içinde çiftlik evini terk etti. Ama inekler ölmeye devam etti. Bunun üzerine, yaşlı çiftçi ortanca oğlu Yang Hi'yi yanına çağırıp ondan ineklerin bulunduğu ahırını gözetlemesini istedi.

Her şey bir süre yolunda gitti; ta ki, dolunay çıkıncaya dek... Bu sefer, ertesi sabah gelip çıktığında, en sevdikleri kahverengi ineği ölü buldular. Yang Hi, olanları babasına anlattı. “Gözlerime inanmadım, saygıdeğer babacığım! Gece yarısı geldiğinde, kız kardeşimin uyandığını duydum. İneklerin bulunduğu ahıra gitti ve ineklerden birine ölümcül bir büyü yaptı. Çok korktum. Babacığım, lütfen inan bana!”

Ne var ki, babası bu sefer de öfkeden küplere bindi. “Sen de yalancının tekisin ve artık oğlum değilsin. Şimdi defol buradan ve bir daha asla bu eve geri dönme!”

Yang Hi de tıpkı ağabeyi gibi çok sevdiği evinden ayrılmak zorunda kaldı.

İki kardeş beş parasız, sadece üzerlerindeki kıyafetlerle ortada kalmıştı. Kırsal bölgede avare avare dolaşarak para dilenmeye başladılar. Bir tapınaktan diğerine seyahat ederek sonunda bir Budist tapınağına geldiler. Ve orada kalmalarına izin veren iyi kalpli bir rahiple tanıştılar.

İkinci Bölüm

Kardeşler

Çiftlik evinde kalan en küçük kardeş Kuan, kartlarını zekice oynamaya karar verdi. İki ağabeyinin başına gelenleri görmüştü. Babası, onu yanına çağırdığında ve ondan ineklerin bulunduğu ahır gözetlemesini istediğinde ağabeyleri gibi evden kovulmaya hiç niyeti yoktu.

Yine dolunayın çıktığı bir gecede, Kuan kız kardeşini gözetledi; küçük kız önce bir ineğe büyü yaptı, sonra ırmağa gidip elini yüzünü yıkadı ve en sonunda da sinsice yatağına döndü. Kuan ertesi sabah babası tarafından sorgulandığında, sıradışı bir olayla karşılaşmadığını duyurdu.

“Sanırım dolunayın bu işte bir etkisi var,” dedi. “Belki de inekler dolunayın parlaklığından korkup ölüyorlardır.”

“Her ne olduysa, kız kardeşin Yura’yla bir ilgisi yok,” dedi çiftçi, elini oğlunun başına koyarak. “Sen çok iyi bir evlatsın. Mirasımın yarısını sana yarısını da Yura’ya bırakacağım.”

Birkaç yıl sonra, Sang ve Yang, ev hasretiyle yanıp tutuşmaya başladı. Annelerini, babalarını ve çiftlik evlerini özlediler. Manastırda asla yeterli yiyecek olmuyordu ve bir kap pilav için bile yabancılara dileniyorlardı. Bunun üzerine eve dönmeye karar verdiler.

Ama manastırdan ayrılmadan önce, yaşlı rahip onlara üç tane şişe verdi; biri kırmızı, biri mavi, biri de beyazdı. “Sanırım bunlara ihtiyacınız olacak,” dedi. “Bana anlattıklarınıza göre, kız kardeşiniz Yura’nın çok kötü güçleri olduğu kanaatine vardım. Eğer size zarar vermeye kalkışırsa bunlardan birini üzerine atın.”

İki kardeş, rahibin önünde saygıyla eğilip eve doğru yola çıktı.

Seyahatleri tam üç gün, üç gece sürdü. Mavi dağları aşıp, berrak nehirlerin içinden geçtiler. Ayılarla ve kaplanlarla savaşıp kocaman bir gölü aştılar.

Nihayet, aşına oldukları kırsal bölgelere ulaştılar. Çiçek açan ağaçları gördüklerinde ve cıvıl cıvıl öten kuşları işittiklerinde sevinçten deliye döndüler. Ama kendi tarlalarına geldiklerinde, birbirlerine endişeyle baktılar.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Hayranlıkla bakabilecekleri ekinler yoktu. Kulübeler son derece bakımsız ve kırık döküktü. Kuşlar burada cıvılamıyordu. Çiftlik evinin çatısı çökmek üzereydi. Avlu ise dikenli bitkilerin ve yabancı otların altında kalmıştı.

Hiç durmadan babalarına ve annelerine seslendiler, ama kimseden bir cevap gelmedi. Kuan'a seslendiler, ama ondan da bir yanıt alamadılar. Ama evin içinde, mutfağın ortasına çökmüş bir vaziyette, Yura'yı buldular. Ağabeylerini kocaman bir gülümsemeyle karşılıyordu. Dişleri keskin ve sivri bir hale gelmişti. Dehşet saçıyorlardı. Ailenin köpekleri bile Yura'nın önünde korkuyla sınıyorlardı.

Üçüncü Bölüm

Ziyafet

“İçeri buyurun, ağabeylerim,” dedi Yura. “Sizi görmek ne güzel. Sizin için harika bir ziyafet hazırlayacağım.”

Sang ve Yang Hi korkudan donakalmışlardı ve kalamayacaklarını söylediler. Anne-babaları ya da Kuan hakkında Yura’yı sorgulamadılar bile. Gerçeği ondan duyamayacaklarının farkındaydılar.

“Bu soğuk gecede nereye gideceksiniz?” diye sordu Yura. “Baksanıza, ay yükseliyor ve bu gece dolunay olacak. Hayaletlerin ve şeytanların sizi ele geçirmesini istiyorsunuz? Baykuşlar ve yarasalar başınıza mı üşüşün? Gelin, sadece bir gece için de olsa bana arkadaşlık edin.”

Kardeşler birbirlerine baktılar. Yura’yı geri çevirmek çok zordu. Tereddüt ve endişe içinde, evin bir köşesine yataklarını hazırladılar. Yura da onlara ağızları sulandıran bir ziyafet hazırladı.

Hep birlikte büyük bir iştahla yiyip içtiler. Sang ve Yang Hi, parmaklarını yaladı ve tabaklarına daha fazla yemek doldurdular. Yıllardan beri ilk kez böylesine güzel yemek yiyorlardı. Manastırda yıllarca hep açlık çekmişlerdi. Sonunda yatmaya gittiler ama hâlâ tereddüt ve endişe içindeydiler.

Gece yarısı olduğunda, Sang aniden uyandı. Tuhaf bir şey duymuştu. Hemen bir mum yaktı ve Yura'nın odanın ortasında, dimdik ayakta durmakta olduğunu gördü. Küçük kızın bir şeyler çiğnerken çıkardığı sesle uyanmıştı. Yemekten kalan artıklardan yiyordu, ama öyle bir çiğniyordu ki, Sang'ın tüyleri ürperdi. Yura'nın gözleri, yakaladığı avı yiyen bir hayvanınki gibi vahşi ve tuhaf görünümlüydü.

Sang, Yura'nın elinde bir bıçak olduğunu da fark etti. Yavaşça onu uyumakta olan Yang Hi'nin üzerine doğru kaldırıyordu. Sang dehşet dolu bir çığlıkla yataktan fırladı ve kardeşini yataktan çekerek bağırmaya başladı. "Kaçalım! Bu ölüm evinden hemen kaçalım!"

Ama kaçış kolay olmayacaktı. Yura, iki kardeşin peşine düştü ve tam onları yakalamak üzereydi ki, Sang, cebindeki şişeleri hatırladı ve kırmızı şişeyi Yura'ya doğru fırlattı. Ve anında, kardeşler ile şeytan kız kardeşleri arasında dumandan kızıl renkte bir duvar oluştu. Yerden dikenli bir çalılık yükseldi ve aralarında bir bariyer görevi yaptı. Ama Yura, kendini kızıl bir tilkiye dönüştürdü ve arkasından sallanan kuyruğuyla çalıkların arasında hızla koşmaya devam etti.

Ve çok geçmeden, iki kardeşin topuklarına kadar yaklaştı. Ümitsizlik içindeki Sang, mavi şişeyi de tilkiye fırlattı. Bu sefer, kocaman bir göl belirdi. Rüzgârla sürüklenen dalgaları kıyıya vuruyordu. Ama bu da tilki için sorun değildi. Suya atladı ve bir yıldırım hızıyla yüzmeye başladı. Ve çok geçmeden, yine iki kardeşin çok yakınına geldi. Sang ve Yang Hi'nin gücü kalmamıştı.

Sang'ın son bir şansı daha vardı; son silahı olan beyaz şişe. Onu da arkasına doğru fırlattı ve yerden azgın alevler yükselmeye başladı.

Bu sefer, şeytan tilki kaçmayı beceremedi. Duramayacak kadar hızlı koşuyordu. Ve son bir acı çığılıkla, gürleyerek yükselen alevlerin arasında yutulup gitti.

İki kardeş durdu. Soluk soluğa kalmış, tükenmişlerdi. Ama kalpleri küt küt atmaya devam etti; ta ki, şeytan tilkinin tamamen küle dönüşmüş olduğundan emin oluncaya kadar.

Dumanların içinden minicik bir sivrisinek yükseldi ve Sang'un başının çevresinde vızıldamaya başladı. Sang onu kolayca yakalayıp avucunun içinde ezdi. Ve bu da şeytan tilkinin gerçek sonu oldu.

Ve bu yüzden, günümüzde bile, hem tilki hem de sivrisinek, ateşten çok korkar.

Leopar ve Yavruları

Afrika'dan, Büyük Rift Vadisi'nden bir efsane

Birinci Bölüm

Mukanda

Bir zamanlar, Büyük Rift Vadisi'ndeki* bir açıklık alanda, çoğunluğunu avcılarının ve çifçilerin oluşturduğu bir kabile yaşardı. Köyleri, karanlık ve gizemli bir ormanın yanındaydı. Köyün erkekleri vahşi hayvan avlamaya ve bal toplamaya çıkardı. Kadınları ise meyve toplamaya giderdi. Sebze yemekleriyle kaynatacak yaprak ararlar, lezzetli yemekler oluşturacak kök bitkileri eşerlerdi.

Hem erkeklerin hem de kadınların vücutları, kil ve kireçle boyalıydı. Kadınlar bütün gün çok çalışırdı ama boncuklardan ve çiçeklerden oluşan süslemelerle her zaman son derece güzel görünürlerdi. Erkekler güçlü ve cesurdu. İçlerindeki en cesur avcının adı ise Mukanda'ydı.

* Yaklaşık altı bin kilometre uzunluğunda, Etiyopya'nın kuzeyinden Afrika'nın doğusunda Mozambik'in ortalarına dek uzanan bir vadi.

Mukanda için hiçbir meydan okuma yeterince büyük değildi. Dünyanın en hızlı adamını kolaylıkla geçebilirdi. Bir çitanın, leoparın, aslanın ya da öküz başlı antilobun izini sürebilirdi. Bir sırtlanı kuyruğundan tutarak havada çevirebilir, onu aya kadar fırlatabilirdi. Nakuru Gölü'nde bir balıktan

daha hızlı yüzebilir, kendisine saldıran kocaman fillerden kolayca kaçabilirdi.

Yiyecek bulmak için ava gittiğinde, her zaman bir çuval dolusu av hayvanıyla geri dönerdi.

Mukanda, imkânsız görevleri başarmak için doğmuş gibiydi. Ava gittiğinde, ormanın en tehlikeli bölgelerine girerdi. Korkunun ne olduğunu bilmediği için, diğer avcıların yapmayı hayal bile edemeyeceği becerileri sergilerdi. İnsan eti yiyen aslanların izini tek başına sürerdi. Irmaklara atlar, en büyük balıkları yakalardı. Bir antilobun peşinden hiç durmadan üç gün boyunca koşardı. Ormanın en yüksek ağaçlarına tırmanır, en üst dallardan sarkan arı kovanlarını kapardı.

Normalde, köy halkı kendi köylerinden kişilerle evlenirdi. Ama Mukanda farklıydı. Komşu köylere mesaj gönderip, güzel bir kızla evlenmek ve çocuk sahibi olmak istediğini duyurdu.

Ne de olsa, bölgenin en cesur ve en güçlü adamıydı. Ve kendisi gibi sıradışı bir eş arıyordu!

İkinci Bölüm

Av

Bir süre sonra, uzaklardaki bir kabilenin reisi, bir sürü hediye ve evlendirmek istediği kızıyla çıkageldi. Kız sıradışı bir güzelliğe ve zekâyâ sahipti. Yanında kocaman bir çeyiz sandığı getirmişti.

Mukanda çok mutluydu. Evlenmelerinden kısa bir süre sonra karısı hamile kaldı. Mukanda, çocuğun erkek olacağından emindi. Oğlunun kendisinden bile daha cesur bir avcı olmasını istiyordu. Ve bunun gerçekleşmesi için çeşitli yöntemler tasarlamaya başladı. Çocuk en güzel yemekleri yiyecek, en iyi eğitimi alacak, en iyi arkadaşları edinecekti; aslında, her şeyin en iyisine sahip olacaktı.

Mukanda, köyün bilgelerine ve büyücü doktoruna danıştı. Bilgelerin dediğine göre, Mukanda'nın oğlunu olağanüstü bir avcıya dönüştürmenin gizli bir yöntemi yok değildi.

Mukanda'nın iki leopar postu bulması ve bebeğini bunların üzerinde uyutması gerekiyordu. Ama bu postlar iki yavru leopara ait olmalıydı.

Bu, Mukanda için hiç de sorun değildi. Yavru leopar bulmak üzere tek başına ava çıkma hazırlıklarına girişti.

Yanına yayını, oklarını, baltasını ve av bıçağını aldı. Çok hızlı koşması gerekeceği için, karısından kendisini ceylan yağıyla yağlamasını istedi. Sonunda, karanlık ormanın içine doğru yola çıktı.

Yolu üzerinde yılanlara ve akreplere rastladı. Sarı maymunlar tarafından tuzağa düşürüldü. Bir panteri başından def edip, öfkeli bir fili öldürdü. Ve sonunda, aradığı şeyi buldu; iki güzel leopar yavrusu, bir baobab ağacının köklerine yaslanmış halde uyuyordu.

Yavrular birer söğüdün sarı sarkık başakları gibi birbirlerine sokulmuşlardı. Karınlarının alt kısımları krem rengiydi ve tüyleri kuş tüyünden daha yumuşaktı. İçinden zafer çığlığı atan Mukanda, leopar yavrularını kaptığı gibi çuvalına koydu.

Bacaklarının elverdiği kadar hızlı hareket ederek köyüne doğru koşmaya başladı. Neşeyle zıplayarak şarkı söyleyerek ilerledi. Yavruların postlarını oğlunun altına serme işini, isim verme töreninde gerçekleştirmek istiyordu. Oğlunun, leoparların gizemli enerjisinden ve gücünden bir parça özümsemesini, sonra da ileride, Kenya'nın gelmiş geçmiş en iyi avcısı olmasını ümit ediyordu.

Karısı sonunda doğum yaptığında, mutluluğu iyice pekişti; çocuk bir erkekti.

Üçüncü Bölüm

İntikam

Bu sırada leopar anne kendi avından geri döndü ve yavrularının gitmiş olduğunu gördüğünde çok şaşırıldı. Baobab ağacının her yanına baktı. Karanlık ormanın her köşesini araştırdı ve yavrularına seslendi; miyavlamalarını ve nerede olduklarını bildirmelerini ümit etti.

Üzüntüden çığına dönmüştü. Akşam karanlığı çöktüğünde, yavrularının çalınmış olduğunu anladı. Gözlerinden akan yaşlarla, onları kimin çalmış olabileceğiyle ilgili ipuçları aramaya başladı.

Burnunu yere yakın tutarak, yavrularının izini bulmasına yardım edecek herhangi bir koku bulmaya çabaladı. Ve sonunda, Mukanda'nın yakın geçmişteki varlığının ve ormandan kaçışının kokusunu yakaladı.

Kokuyu takip etmeye başladı, ama bunu yaparken çok garip bir şey oldu; görünüşü değişmeye başladı.

Yüzü insan yüzüne –bir kadınınkine– dönüştü. Kolları, bacakları ve beli tamamen bir insaninkilere benzedi. Üzerindeki benekler kaybolup, cildi son derece pürüzsüz ve siyah bir hal aldı. Ve leopar anne, oldukça güzel bir kadına dönüştü.

Uzun ve kıvrak kadın, ormanın içinde hızla ilerleyerek Mukanda'nın köyüne ulaştı. Hava kararmaya başlamıştı ama kokunun izi, leopar kadını Mukanda'nın kulübesine yönlendirmişti.

Mukanda'yla selamlaştı ve kaybolduğunu söyledi. Gece kalıp kalamayacağını sordu. Leopar kadının güzelliğinin büyüüne kapılan Mukanda hemen kabul etti.

Leopar kadın, oğlunun isim verme töreni için hazırlanan Mukanda'yı yakından izledi. Tan vaktinden önce gerçekleştirilmesi gereken bir-iki ayın vardı ve Mukanda neler yaptığını açıkladı.

“İki tane yavru leoparı kurban etmem gerekiyor. Derilerini yüzüp kurutmam ve oğlumun altına halı olarak sermem gerek.”

Bunu duyan leopar kadın ağlamaya, Mukanda'ya yalvarmaya başladı. “Hayır, olamaz, lütfen bunu yapmayın, iyi kalpli adam. Bebeklere acıyın. Çok güzeller ve anneleri onları çok özler!”

Mukanda sadece gülerek karşılık verdi.

Leopar kadın tekrar yalvardı ama Mukanda gülmeye devam etti. Cesur kafasını arkaya atıp beyaz dişlerini sergiledi.

Mukanda'nın böyle umursamazca güldüğünü gören leopar kadın öfke ve ıstırapla titredi.

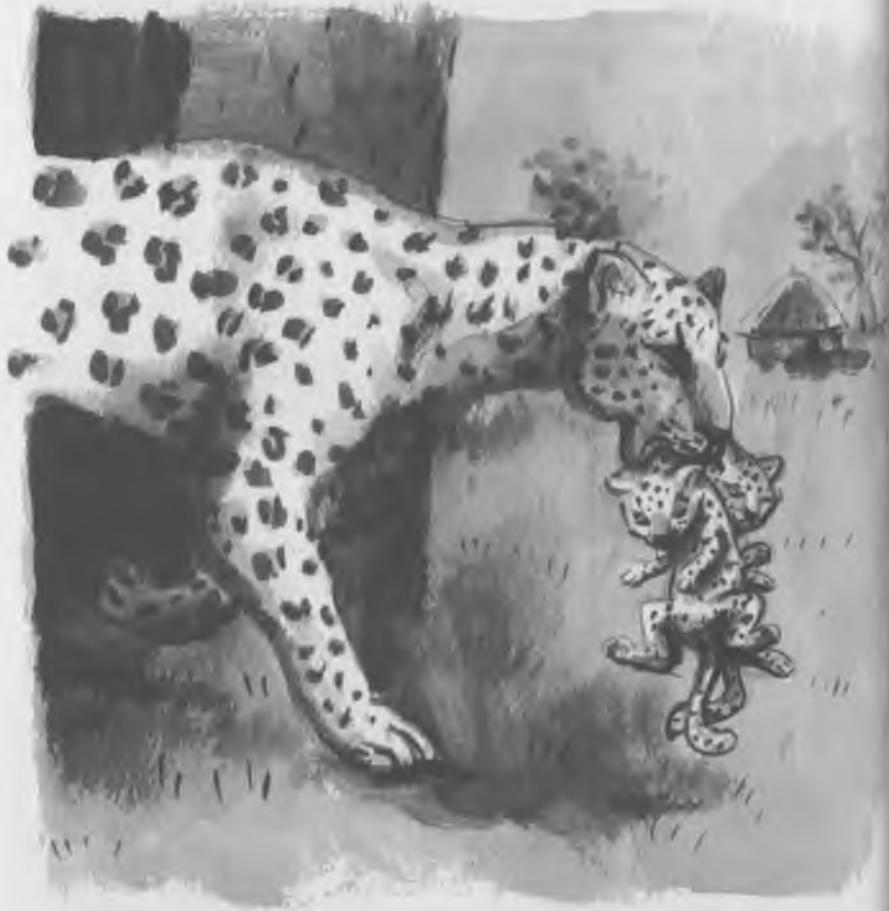
Vücudu tekrar değişmeye başladı. Mukanda gülmeyi kesip leopar kadına baktı.

Yavaş yavaş başka bir şekle dönüşüyordu. Kolları bacaklara, parmakları pençelere, yüzü ise bir kedinin yüzüne benzedi. Dişleri keskinleşmiş bir halde ışıldıyorlardı. Kadın tekrar bir leopara dönüşüyordu!

Korkunç bir kükremeye, leopar kadın Mukanda'nın üzerine sıçradı ve onu kulübenin bir köşesine fırlattı.

Onunla işi bittiğinde, yavrularını bulmak için her köşeyi aradı. Ve onları köyün arka tarafındaki bir kafesin içinde buldu. Kafesin kapısını bir fiskeyle açtı, minik leoparları dışleriyle son derece nazikçe kaldırdı ve ormana geri döndü.

Ertesi gün, köyün büyücü doktorları ve büyükleri, Mukanda'yı isim verme törenine götürmek almak geldiklerinde, kulübenin kapısının sonuna kadar açık olduğunu gördüler. İçeriden hiçbir ses gelmiyordu. Sadece, vahşi karanlık ormandaki ağaçların hışırtıları duyuluyordu.

Kişor'un Koruyucu Meleği

Hindistan'dan bir efsane

Birinci Bölüm

Evlilik

Lalaci adındaki zengin bir tahıl tüccarının sadece bir oğlu vardı. Onu taparcasına severdi.

Küçük oğlu Kişor'un, dükkânındaki darı, mısır dolu çuvalarla oynamasına izin verirdi. Kişor, parmaklarını babasının ürünlerinin arasına daldırmaya bayılıyordu. En sevdiği oyun, farklı tahılları büyük, siyah, demir tartıların üzerinde tartmaktı. Neden bir çuval dolusu darının, iki çuval dolusu ince beyaz unla aynı ağırlıkta olduğunu anlayamazdı!

Babası bunun nedenini açıkladı. "Adet ve ağırlık ayrı şeylerdir. İki adet bebeği tarttığında, ikisi beraber bir Kişor ağırlığında olabilir!"

Pembe yanaklı oğlunu, dükkânın içinde sağa sola koşuştururken seyreden Lalaci'nin içi gurur ve sevinçle doldu. Ona bakarken aklına bir fikir geldi; "Küçük oğlumun evliliğini neden şimdiden planlamıyorum? En iyi arkadaşım Panditci'nin en küçük kızı Lila çok sevimli bir kız. O ve Kişor, çok güzel bir çift olurlar. Büyüdüklerinde beraber yaşar ve her iki tarafın ailesi de varlık ve sevgi içinde sonsuza dek birlikte olur."

Lalaci bu fikrinden son derece memnun kalmıştı; anlattığında, karısı da öyle oldu. Bunun üzerine bir sonraki ay, ailenin yıldız falcıları en iyi düğün tarihini tayin ettiğinde, Kişor ve Lila evlendiler.

O günlerde, beşik kertmesi Hindistan'da çok popülerdi. Kişor ve Lila, kendi aileleriyle yaşamaya devam etti. Ama sonra, ergenlik çağının sonuna geldiklerinde, aynı evi paylaşacak, eş olacaklardı.

İkinci Bölüm

Uyarı

Kişor, okulunu bitirip babasının dükkânında çalışmaya başladı. Ama sonra, Lalaci ve karısı öldüğünde, Kişor'un beşik kertmesiyle evlendirilmiş olduğunu kimse anımsamadı.

Bir gün, Kişor'un son derece yaşlı olan teyzesi, konuyu tekrar gündeme getirdi. "Kişor, evladım," dedi. "Neden gidip Lila'yı ailesinin evinden almıyorsun? Evli bir genç olarak sorumluluklarına sahip çıkmanın zamanı gelmedi mi artık?"

Bir karısı olduğunu öğrenen Kişor çok şaşırmişti. Evlendirildiğinde çok küçüktü ve o günü anımsamıyordu. Hemen hizmetkârlarını çağırdı ve bir at arabası hazırlanmasını emretti. Lila'nın yaşadığı yere gidecek ve onu kendi şehrine getirecekti. Kendi yuvasını kurmanın ve karısını daha yakından tanımanın düşüncesiyle son derece heyecanlıydı.

At arabası yerden yüksek ama küçük sade bir taşıma bölümünden ve onu çeken siyah bir midilliden oluşuyordu.

Böylece, Lila'yı almak üzere yola çıktılar ama bir süre sonra önlerinden kara bir kedi geçti. Kara kedilerin kötü şans getirdiğine inanan Kışor, at arabasını hemen geri çevirip eve döndü.

Ertesi gün, Kışor, Lila'yı almak üzere yeniden yola çıktı. Ama aynı yerde, aynı şey yaşandı; önlerinden kara bir kedi geçti ve Kışor, at arabasını hemen geri çevirip eve döndü. Hindistan'daki inanışa göre, zihniniz bir konuda sürekli tedirgin hissediyorsa ve onu saplantı haline getiriyorsa, bu Tanrı'nın size bir uyarısıdır; dikkatinizi var olan soruna odaklamanızı ister.

Üçüncü denemesinde, Kışor kara kedinin bulunduğu noktaya ulaştığında, son derece güzel bir kadınla karşılaştı. Kadın, elini kaldırıp dur işareti yaptı.

“Lütfen, Kışor,” dedi. Kışor, adının bilinmesine şaşırmişti. “Beni de yanında götür. Lila'nın evine ulaştığında bana ihtiyacın olacak.”

Kışor'un kafası karışmıştı. Hiç tanımadığı bir kadını yanına alma konusunda endişeliydi. Ama yolları fazla uzun değildi ve kadının teklifini kabul etti. Genç kadın hemen Kışor'un yanına geçti.

Lila'nın evine vardıklarında, genç kadın Kışor'a döndü.

“Beni burada bırak,” dedi. “Ama lütfen çok dikkatli ol,” diye uyardı.

“Sakın tek başına yemek yeme. Kayınbiraderinle birlikte ye. Eğer orada değilse, ilk lokmayı bir köpeğe ver. Ayrıca, sadece kendi doldurduğun sudan içmeye dikkat et. Bir başkasının elinden bir yudum bile içme.”
Kişor, başıyla onayladı ve kadını uğurladı.

Üçüncü Bölüm

Cinayet!

Yaşadıkları sürprizi, sonunda üstlerinden atan Lila'nın ailesi, kızlarının kocasını görmekten çok memnun oldular. Hindistan geleneklerine göre, anne-babalar kızlarını, damadın ailesinden beklenen davet olmadan yeni evlerine göndermez. Bu son derece ayıptır. Kocanın gelmesini ve yeni gelini almasını beklerler. Bu yüzden, Lila'nın ailesi de kızlarını bu güne kadar Kişor'un ailesine göndermemiştir. Ama Kişor sonunda gelmişti ve mutluluktan havaya uçuyorlardı.

Ama Lila bu durumdan hiç de hoşnut değildi. Başka birine âşık olmuştu. Erkek arkadaşı bir polisti ve hemen ona koşup olanları anlattı.

“Dert etme,” dedi polis. “İçinde zehir bulunan bu şişeyi al ve kocanın yiyeceğine ya da içeceğine bir parça dök. Hemen ölür ve evlenmemiz için artık hiçbir engel kalmaz.”

Lila, zehirli şişeyi cebinde saklayıp doğru anın gelmesini bekledi. Ama ne var ki, hiç de beklemediği bir şekilde, yanına erkek kardeşi oturdu ve Kişor'la birlikte yemeğe başladı.

Lila, erkek kardeşini zehirleyemezdi ve bu yüzden geri çekildi.

Yatma vakti geldiğinde Kişor, susadığını hissetti ve bir bardak su rica etti. Kötü kalpli Lila için iyi bir fırsattı bu! Kişor, banyoda elini yüzünü yıkarken bardağın içine bir-iki damla zehir damlatıp bardağı yatağın yanına koydu.

Lila'nın kardeşi, Kişor'la aynı yatak odasını paylaşıyordu. Lila, odadan çıktıktan kısa bir süre, aşırı derece susuzlukla uyandı.

“Ne kadar da şanslıyım,” dedi. “Yatağımın hemen yanında bir bardak su var!” Bardağı aldı ve tek seferde içti. Ama yenilenmiş hissetmek yerine, midesinin yandığını hissetti. Ve feryatlar içinde yere düşerek oracıkta ölüverdi. Kişor için hazırlanan zehir yüzünden hayatını kaybetmişti!

Lila ortalığı velveleye verdi. “Kişor, kardeşimi zehirledi! O bir katil! Hemen polisi çağırın!” Erkek arkadaşının gelip Kişor'u tutuklamasını ve hapse atmasını ümit ediyordu. Zavallı Kişor, masum olduğunu ne kadar açıklamaya çalışsa da Lila'nın suçlamalarının ardı arkası kesilmedi.

Tüm bu kederin ve karmaşanın içinde sokak kapısı alındı. Kapıda tuhaf görünümlü bir kadın duruyordu. Çok güzel çekik, yeşil gözleri vardı. Kişor'un beraber geldiği kadındı bu.

Zarif kıyafetinin içinde içeriye bakarken son derece güçlü ve gizemli bir tarafı vardı.

“Kişor’un hiçbir suçu yok,” dedi. “Küçük çocuk yanlışlıkla öldü. İçinde hâlâ bir parça su olan bardağı aldı ve içine bir sinek attı. Sinek suyun içinde bir süre vızıldadıktan sonra öldü.

“Lila, bu suya zehir karıştırdı,” diye duyurdu. “Sorun bakalım, zehri nereden almış?” diye sordu annesi ile babasına. Sonra Kişor’a döndü. “Artık eve dönme zamanın geldi. Bırak bu insanlar kendi sorunlarını kendileri çözsünler.”

Kişor şoke olmuştu ve midillisini hemen at arabasına bağladı. Kadınla tekrar arabaya bindi ve gecenin karanlığına doğru yola çıktılar.

İlk karşılaştıkları yere geldiklerinde, gizemli kadın aşağı inmek istediğini söyledi. Ve son derece çevik bir hareketle arabadan aşağı zıplayıp oradan uzaklaştı. Kişor, onun bu kadar hızlı hareket edebilmesine şaşırılmıştı. Ona doğru dürüst bir teşekkür bile edememişti.

Etrafına bakındı, ama onu göremedi.

Görebildiği tek şey, çalılarının içine atlayan tüyleri parlak siyah bir kedydi.

Kışor'un koruyucu meleği, ona iyilik yapmış; onu son derece kötü bir felâketten korumuştur. Ama onu bir daha asla görmedi.

Selkie'ler

İskoçya'dan bir halk masalı

Bir zamanlar, babası balıkçı olan Ellen adında güzel bir kız vardı. Gelgit sırasında sular çekilince deniz salyangozu ve diğer kabuklu deniz ürünlerinden toplamaya giderdi. Old Man of Hoy* adındaki dar, uzun ve denize doğru tuhaf bir şekilde eğik olan bir kaya parçasının yakınlarında yaşardı.

Yine bir gün, akşam yemeği için deniz ürünleri toplarken, kayaların çevresinden esen rüzgârı ve denizden sıçrayan su zerreciklerini dinledi. Uzaklarda, alacakaranlığın loş ışığında, denize dalış yapan ve gece için evlerine dönen fokların silüetini gördü.

Kır evine geri döndüğünde, deniz salyangozlarını haşlamak için bir tencere su kaynatıp yosunlu ekmek yapmak için de bir tutam yosun yıkadı. Yemek piştiğinde, onu turba kömürüyle yanan şömine ateşini hasır sandalyesinden izlemekte olan yaşlı babasına götürdü.

* (İng.) Hoy Adası'nın Yaşlı Adamı. İskoçya'nın kuzey kıyılarındaki kayalıklar.

“Bana Selkie’lerden söz eder misin, baba?” dedi.
“Yumuşak gri derilerini çıkarıp insana dönüşen
foklar olduğunu duymuştum. Ayrıca, pek çok insan,
kalbini Selkie’lere kaptırmış, doğru mu?”

“Ekleyebileceğim daha fazla şey yok,” diye yavaşça
konuştu yaşlı adam. “Her İskoç çocuğunun bildiği
şeyi sen de biliyorsun. Selkie’ler öyle bir ırktır ki,
ne insanlara ne de yaratıklara benzerler, ortada bir
yerdedirler. İnsanları severler ama aynı zamanda
onlardan korkarlar da. Ve sonuçta, kendi türlerinden
olanları tercih ederler.

Ama bazılarının dediğine göre, Selkie'ler yılda bir kez kıyıya insan formunda gelen kayıp ya da lanetli ruhlarmış. Bazılarına göre de bir efsaneden ibaretler.”

Ellen'in içi bir Selkie'yle tanışma arzusuyla doldu. İskoçya adalarında yaşayan pek çok kişi, bir Selkie'yle karşılaştığını iddia ediyordu ama Ellen, onlardan biri değildi.

Bir ilkbahar günü, Ellen, güneşin keyfini çıkarmak üzere dışarı çıktı. Rüzgâr güneyden esiyordu ve kır evinin her yanını kardelenler sarmıştı. Ellen, açık renkli saçlarının etrafına yünden kırmızı bir şal sarıp ıslanmaktan korunmak üzere de çizgili bir rüzgârlık giydi.

Kaygan siyah kayaların üzerinden güçlkle ilerleyerek ve arada bir su birikintilerine bata çıka kıyıya ulaştı. Güneş son derece parlak olduğundan açıkları görebilmek için ellerini gözlerine siper etti. Bu grup fok, suyun içinde sıçrayıp oynuyordu.

Foklardan biri, Ellen'in bulunduğu yöne doğru dönüp başını aşağı yukarı salladı. Sonra kıyıya doğru yüzdü, Old Man of Hoy'un yanından geçti ama sonra birden ortadan kayboluverdi. Ellen tüm kıyıyı tarasa da onu göremedi.

Hava iyice ısınmıştı ve Ellen kırmızı şalını omuzlarına alıp, başını sallayarak uzun sarı saçlarını açtı. Ve aniden yanında beliren yabancı bir adam gördü; açık renk saçlarıyla o kadar yakışıklı görünüyordu ki, bayılacağını sandı.

“Saçların o kadar güzel ki, onlara dokunmak isterim,” dedi yabancı. Ellen, altın sarısı saçlarına dokunması için gizemli yabancıya izin verdi. Sonra da eline dokunmasına müsaade etti. Ve sonunda da öpmesine. Bir gün karşılaşmayı hayal ettiği Selkie'yle yüz yüze olduğundan son derece emindi.

Ellen, genç adamı babasıyla tanıştırdı. Babası bu gizemli yabancıdan bir parça şüphelendi, ama kızının ona çok âşık olduğunu gördüğünde evlenmelerine izin verdi.

Ellen ile Selkie, yaşlı adamla birlikte yaşamaya başladılar ve çok mutluydular. Selkie harika bir balıkçıydı. Hem yemelerine hem de satmalarına yetecek kadar balık yakalıyordu ve istedikleri her şeye sahiptiler.

Bir gün Ellen, hamile olduğunu fark etti. Ve gürbüz bir erkek çocuğu dünyaya getirdiğinde mutluluğuna mutluluk katıldı. Çocuk altın sarısı saçlarıyla o kadar sevimliydi ki Ellen, onu bir an için bile yanından ayırmıyordu. Ama kocası Selkie huzursuzlaşmaya başlamıştı, artık kendi ırkına dönmek istediği her halinden belli oluyordu.

Bir gün Ellen'in yanına gelip onu son bir kez öptü ve denizin derinliklerine çekildiğini hissettiğini söyledi. Tekrar foklarla birlikte yaşayacaktı. "Ama bir gün geri döneceğim," dedi. "Sen bu arada oğlumuzla iyi bak. O bizim aşkımızın meyvesi."

Ellen, bebeğiyle birlikte Selkie'yi kayalıklara -ilk karşılaştıkları yere- kadar geçirdi. Kocasına, ona olan aşkının bir işaret olarak altın bir kolye hediye etti. Onun Old Man of Hoy'un bir tarafına yakışıklı bir adam olarak girişini, diğer tarafından da berrak insan gözlü bir fok olarak çıkışını izledi. Selkie, başını son bir kez salladıktan ve havaya su sıçrattıktan sonra gözden kayboldu.

Ellen ve oğlu en azından birbirlerine sahiptiler ama Selkie'yi çok özlüyorlardı. Ellen'in yaşlı babası da öldüğünde kendilerini yalnız hissettiler.

Ellen asla ümidini yitirmedi; Selkie'nin bir gün geri döneceğinden son derece emindi ama aradan yıllar geçse de döndüğünü göremedi.

Sonra bir gün, oğluyla birlikte kıyıda yürürken bir şarkı söylendiğini duydu:

*Ben karada gezen bir adam, denizde yüzen bir
Selkie'yim.*

*Ve memleketimden uzaklara düştüğümde, evim her
zaman Skuleskerry'dir.*

Ellen, Selkie'nin ona dönmemekte olduğunu hemen anladı. Ve Selkie döndü de! Üstelik oğlu için başka bir altın kolye getirmişti.

Ne var ki, tekrar dönmesi gerektiğini ama kısa bir süre sonra geri gelip oğlunu da yanına alacağını duyurdu.

Ellen'in kalbi paramparça oldu. Oğluna sıkıca sarılıp ona, annesini asla unutmamasını söyledi.

Bir gün babasının evine gideceği geręeęini kabullenmek zorunda kaldı.

O gün gelip çattığında, oğlu için bir miktar yulaflı erek hazırlayıp başına mavi ynden örmüş olduğu bir şapkayı geçirdi. “Babanla git, oğlum,” dedi. “Ama arada bir anneni de anımsa.” Oğlunu şefkatle pp onu derin bir hüzün ve dinmeyen gözyaşlarıyla uğurladı.

Uzun yıllar sonra, köyde yaşayan iyi kalpli bir adam Ellen'a evlenme teklif etti. Selkie'nin asla geri dönmeyeceği gerçeğini artık kabullenmiş olan Ellen teklifi geri çevirmedi.

Yeni kocası da çok iyi bir balıkçıydı ve her gece ağlar dolusu balık yakalıyordu. O ve Ellen oldukça zenginleşip bir sürü çocuk yaptılar.

Sonra bir gece, Noel arifesinde, İskoçyalı koca eve kocaman bir avla döndü. "O kadar ağır ki," diye bağırdı. "İçi altın dolu bir küp gibi."

Evin bahçesine gidip ağı açtı ve gümüş gibi parlayan küçük balıkların içinden iki adet ölü fok balığı düştü; ikisinin de boynunda birer altı kolye vardı.

Ellen yüksek sesle çığlık atıp fokların üzerine kapandı. Selkie ve oğlu sonunda evlerine dönmüştü.

MARTI YAYINCILIK

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.

Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

Şekil Değiştiriciler

1. Baskı: Ekim 2016

ISBN: 978-605-348-820-0

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©PRATIMA MITCHELL

Resimlers©CHRIS COADY-CASSANDRE MAXWELL-YANNICK ROBERT-ALEKS SENNWALD

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Oxford University Press aracılığıyla

Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Orijinal Adı: Shapeshifters

Yayın Yönetmeni: Şahin Güç

Çeviren: Semih Koç

Editör: Gamze Tuncel Demir

Resimleyen: Chris Coady, Cassandre Maxwell,

Yannick Robert, Aleks Sennwald

Redaksiyon: Zerrin Özalp Öztarhan

Pedagojik Danışman: Ayşen Oy

Kapak Tasarımı: Chris Coady

Uygulama: Filiz Odabaş

Baskı

Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 12142

Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14

Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul

Tel: 0 212 452 23 02

Kısa Testin Cevapları

1. B

2. Çünkü başkasına aşık olmuştur.

3. Onları, boyunlarındaki altın

kolyelerden tanımıştır.